

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nadejda Toma,

Judecători

Iurie Diaconu, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 30 martie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2021, declarat de avocata Hamureac Oxana în cauza penală în privința inculpatei

Saenco Axenia XXXXX, născută la XXXXX, originară și locuitoare a mun. XXXXXX, bd. XXXXX, XXXXX, ap. XXXXXX, cetățeană a R. Moldova, condamnată anterior prin:

1) sentința Judecătoriei Chișinău din 12.04.2019, în baza art. 217 alin. (4), 217 alin. (2), 84, 90 Cod penal, la 2 ani și 3 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere sau de a exercita activități legate de circulația drogurilor pe un termen de 3 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probațiune de 3 ani.

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 01.07.2020 - 30.03.2021,
instanța de apel: 20.04.2021 - 13.10.2021,
instanța de recurs: 17.01.2022 - 02.02.2022.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 30 martie 2021, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Saenco Axenia a fost condamnată în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, la 100 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de gestionarea substanțelor narcotice pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate conform sentinței Judecătoriei Chișinău din 12.04.2019, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani, 3 luni și 25 zile închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități în domeniul farmaceuticii și gestionării drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor acestora

pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, pentru femei, de la rămânerea definitivă a sentinței.

De la Saenco A. s-a încasat în folosul statului cheltuielile de judecată în sumă de 1680 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpata Saenco A., urmărind scopul consumului substanțelor stupefiante, în circumstanțe necunoscute a intrat în posesia substanței stupefiante pe care a păstrat-o ilegal la domiciliul său în ap. XXXXX, amplasat pe bd. XXXXX, XXXXX, mun. XXXXX, până la 20.02.2020, ora 20¹⁸, când în urma efectuării cercetării la fața locului pe adresa sus-indicată au fost depistate și ridicate un tub din polimer de culoare albă cu urme de praf alb și un pachetel de tip zip-lock în interiorul căruia se afla o masă de culoare albă, care conform Raportului de constatare tehnico-științifică nr. XXXXX din 02.03.2020, reprezintă substanța stupefiantă PVP (apirrolidinovalerophenone), cantitatea substanței stupefiante PVP constituie 0,27 gr., care conform HG nr. 79 din 23.01.2006 constituie proporții mari, pe care Saenco A., ilegal o păstra asupra sa, pentru consum personal, fără scop de înstrăinare.

Instanța a reținut că inculpata a recunoscut vina, solicitând examinarea cauzei în procedura prevăzută la art. 364¹ alin. (1) Cod de procedură penală.

Astfel, acțiunile inculpatei au fost încadrate în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, ca circulația ilegală a drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor acestora fără scop de înstrăinare, adică, păstrarea drogurilor, săvârșită în proporții mari, fără scop de înstrăinare.

La stabilirea pedepsei instanța de judecată a luat în considerare prevederile art. 61, 75 Cod penal, că infracțiunea comisă face parte din categoria celor mai puțin grave, că inculpata a mai fost condamnată prin sentința Judecătorei Chișinău din 12.04.2019, în baza art. 217 alin. (4), 217 alin. (2), 84, 90 Cod penal, iar prin sentința Judecătorei Chișinău din 24.12.2019, procesul penal în privința acesteia a fost încetat în legătură cu împăcarea părților, că potrivit certificatului nr. XXXXX din 08.04.2020, eliberat de Dispensarul Republican de Narcologie, Saenco A. se află la evidența medicului narcolog din 24.06.2007, ca consumator de opiacee, circumstanțe agravante fiind stabilite comiterea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru fapte similare, săvârșind infracțiunea ulterioară în termenul de probațiune, concluzionând că corectarea inculpatei este posibilă prin aplicarea unei pedepse penale sun formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Totodată, instanța a statuat că potrivit art. 90 alin. (10) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 Cod penal.

În conformitate cu art. 85 alin. (1), (3) Cod penal, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Inculpata a fost condamnată prin sentința Judecătorei Chișinău din 12.04.2019, în baza art. 217 alin. (4), 217 alin. (2), 84 Cod penal, la 2 ani și 3 luni închisoare, cu

privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere sau de a exercita activități legate de circulația drogurilor pe un termen de 3 ani. În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 3 ani.

Reieșind din faptul că inculpata a comis infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (2) Cod penal în interiorul termenului de probațiune, adică la 20.02.2020, incident speței devine art. 85 alin. (1) Cod penal, care prevede că la stabilirea pedepsei instanța adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

Potrivit art. 87 alin. (1) Cod penal, la cumularea diferitelor pedepse principale aplicate în cazul unui concurs de infracțiuni sau al unui cumul de sentințe, unei zile de închisoare îi corespund 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Ținând cont de cadrul juridic pertinent speței, conform art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugarea parțială a pedepsei aplicate conform sentinței Judecătoriei Chișinău din 12.04.2019, inculpatei urmează a-i stabili pedeapsa definitivă de 2 ani, 3 luni și 25 zile închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități în domeniul farmaceutic și gestionării drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor acestora pe un termen de 4 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, pentru femei.

Totodată, conform art. 229 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Grecu Dumitru, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Saenco A. să fie condamnată pe art. 217 alin. (2) Cod penal, la 8 luni închisoare și în temeiul art. 85 Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita anumite activități în domeniul circulației substanțelor narcotice pe o perioadă de 3 ani, cu executare.

Apelatul a invocat că, la stabilirea pedepsei, instanța nu a ținut cont de personalitatea inculpatei, atitudinea ei față de fapta infracțională comisă, de caracteristica acesteia în societate, eronat aplicându-i pedeapsa sub formă de muncă neremunerată, ca ulterior să fie convertită în 25 de zile închisoare, deci chiar sub limita prevăzută de art. 70 alin. (2) Cod penal.

3.1. A declarat apel și avocata Hamureac Oxana, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie stabilită inculpatei o pedeapsă non privativă de libertate.

Apelanta a indicat că, inculpata a recunoscut integral vina, s-a căit sincer și a conștientizat efectele prejudiciabile ale acțiunilor sale, luptă cu dependența față de substanțele narcotice.

Aceasta din start a manifestat o atitudine sinceră, cooperantă cu organul de urmărire penală și a dat depoziții veridice despre circumstanțele cauzei, nu a întreprins măsuri de a se eschiva sau de a perturba desfășurarea normală a urmăririi penale, cauza penală fiind examinată în procedură simplificată, în condițiile art. 364¹ Cod de procedură penală.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2021, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, că circumstanțe atenuante lipsesc cele agravante fiind comiterea infracțiunii

de către o persoană care anterior a mai fost condamnată pentru fapte similare prin sentința Judecătorei Chișinău din 12.04.2019, altă cauză penală fiind încetată, în legătură cu împăcarea părților, potrivit sentinței Judecătorei Chișinău din 24.12.2019, în conformitate cu certificatul nr. XXXXX din 08.04.2020, eliberat de Dispensarul Republican de Narcologie, Saenco A. se află la evidența medicului narcolog din data de 24.06.2007, ca consumator de opiacee, că infracțiunea dată se atribuie la categoria celor ușoare.

La numirea pedepsei inculpatei cu muncă neremunerată în folosul comunității, just s-au luat în considerație cumulul de circumstanțe stabilite în procesul de examinare a cauzei penale.

Astfel, corectarea și reeducarea ei fiind posibilă cu aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, în limitele fixate de art. 217 alin. (2) Cod penal în coroborare cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Totodată, art. 90 alin. (10) Cod penal stipulează că, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 Cod penal.

Astfel, solicitarea invocată în cererea de apel de către acuzatorul de stat este nefondată.

În acest sens, nu a putut fi admisă nici solicitarea avocatului în apelul depus cu referire la stabilirea unei pedepse non privative de libertate în privința inculpatei, deoarece trecutul infracțional al acesteia caracterizează negativ personalitatea sa. Mai mult decât atât, infracțiunea din prezenta speță a fost comisă în termen de probațiune.

Potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

Având în vedere că inculpata a comis infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (2) Cod penal în interiorul termenului de probațiune, adică la 20.0.2.2020, incident speței devine art. 85 alin. (1) Cod penal.

Conform art. 87 alin. (1) Cod penal, la cumularea diferitelor pedepse principale aplicate în cazul unui concurs de infracțiuni sau al unui cumul de sentințe, unei zile de închisoare îi corespund 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Reieșind din cele menționate supra, instanța de fond întemeiat a stabilit inculpatei, potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugarea parțială a pedepsei aplicate prin sentința Judecătorei Chișinău din 12.04.2019, stabilindu-i pedeapsă definitivă de 2 ani 3 luni și 25 zile închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități în domeniul farmaceutic și gestionării drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor acestora pe un termen de 4 ani, cu executare.

Așadar, instanța de fond justificat a conchis că prin cumularea pedepselor, doar o pedeapsă privativă de libertate este echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatei, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatei, cât și a altor persoane.

5. Avocata Hamureac Oxana declară recurs ordinar, solicitând casarea parțială a sentinței și deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie stabilită inculpatei o pedeapsă non privativă de libertate.

Recurenta a invocat că, inculpata a recunoscut integral, s-a căit sincer și a conștientizat efectele prejudiciabile ale acțiunilor sale, luptă cu dependența față de substanțele narcotice, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, din start a manifestat o atitudine sinceră, cooperantă cu organul de urmărire penală și a dat depoziții veridice despre circumstanțele cauzei, nu a întreprins măsuri de a se eschiva sau de a perturba desfășurarea normală a urmăririi penale, cauza penală fiind examinată în procedură simplificată, în condițiile art. 364¹ Cod de procedură penală.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 427 CPP*.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul de pe rol, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatei, în strictă conformitate cu

prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75 și 90 alin. (1) și (10), 85 alin. (1) și (3) Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu $\frac{1}{3}$ a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu muncă neremunerată în beneficiul statului. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate ***dacă, în perioada de probațiune fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin respectarea condițiilor probațiunii va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat. În cazul în care*** cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei ***săvârșește în perioada de probațiune o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 Cod penal.*** Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. ***Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.***

Consecutivitatea normelor vizate supra, atestă clar și expres că suspendarea executării pedepsei închisorii este condiționată prin nesăvârșirea de către condamnat a unei noi infracțiuni intenționate în perioada de probațiune acordată.

Ori, dacă ultimul, în perioada de probațiunii fixată, comite o nouă infracțiune intenționată, nerespectând, astfel, condițiile probațiunii și neîndreptățind încrederea ce i s-a acordat, suspendarea executării pedepsei închisorii decade de drept, și acesta urmează să execute în penitenciar noua pedeapsă definitivă, aplicată pentru cumul de sentințe, care v-a fi una mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară.

Prin urmare, instanțele just au concluzionat că în cazul în care inculpata a recunoscut vina și a solicitat judecarea cauzei conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, dar a comis infracțiunea în termenul de probațiune, este caracterizată negativ, anterior a mai fost condamnată pentru asemenea fapte și se află la evidența medicului narcolog ca consumator de opiacee, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurentă, o pedeapsă penală mai blândă decât cea stabilită de instanțele de fond și de apel, ar fi inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cu persoana inculpatei, cât și cu scopului pedepsei

penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimei, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ei, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatei în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar a acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurentă, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatei pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Hamureac Oxana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 octombrie 2021, în privința inculpatei Saenco Axenia XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 25 februarie 2022.

Președinte
Judecători

Nadejda Toma
Iurie Diaconu
Victor Boico